

U O, så svårt det var att skåda:
tvänne lik på kajen låg.
I var menska gick en rysning,
mångas ögon blevo våt.

Stackars fader, stackars moder!
Hårt det slaget drabbar er.
Men ni måste sorgen bära,
det ju händer mången fler.

Vi ska' tänka på de barnen,
modren bort från dessa går,
som för henne var så kära
o, vad ödet drabbar hårt.

Men besättningen på skutan,
ömma hjärtan hade de,
skänkte till båd' kistor, kransar,
i de förordade.

U Och begravningsdagen stundar
och de föras bort nu skall,
under sorgmusikens toner,
gör sin sista färd så kall.

U Och en större skara samlas.
Dagen var så kall och tung,
för att följa dessa båda
till sitt sista vilorum.

Prästen talte vackra orden,
då han uppå graven var,
om den unge sjöman Nilsson,
som så mången räddat har.

Sent skall vi den dagen glömma
när som detta bud gick ut.
Femtonde november var det
året nittonhundrasju.